

demokraterne derimod syntes det, som det ærede Medlem fra Aalborg havde Irritationen oppe; det synes, som om han overhovedet altid føler sig forbitret over den Modstand, som møder ham fra vor Side. Dette beklager jeg, fordi jeg tør forsikre det ærede Medlem om, at, naar det drejer sig om Arbejderspørgsmaal, kan han være ganske vis paa, at han fra vor Side ikke møder nogen Modstand af den Art, at vi ønske, at Sagen skal visne, glide ud af Dagsordenen. Vor hele Opgave er og maa være den, at vi ville bringe det mest mulige ud af saadanne Sager. Derfor er det, at vi vel ved enhver Lejlighed stille saa vidtgaaende Krav, som vort Program tilfiger os, men ogsaa ere villige til at modtage betydelige Afdrag paa den Gæld, som vi mene, at Samfundet staar i over for Arbejderne. Det kunde i det hele let se ud, som om det ærede Medlem havde en Tilbøjelighed til, naar han polemiserer med sine Modstandere, at ville springe over, hvor Gærdet er lavest, men jeg vil dog sige det ærede Medlem, at det Gærd er nu 8 Mand højt, og der skal derfor nu slaas en artig Saltomortale for at komme over det. Jeg skal blot med Hensyn til mine egne Udtalelser over for det ærede Medlem bemærke, at jeg beklager, at han har villet give det Udsæende af, at jeg havde udtalt Tilfredsstillelse over den daarlige Behandling, Lovforslaget havde faaet her. Det har jeg ikke, og jeg kan derom henvise til det stenografiske Referat, hvorefter jeg udtalte min Tilfredsstillelse over, at Forslaget er blevet sat under Kritik; men dette vil sige noget andet, end at jeg skulde ønske denne Sag maatte blive ubelagt. Selvfølgelig maa man glæde sig over, at enhver Sag kommer under Kritik. Det er først, efter at Kritikken har lydt, at man nogenlunde danner sig en Mening, og saa endelig forhaabentlig faar et Resultat ud af Sagen. Jeg vil altsaa endelig bede det ærede Medlem bemærke, at jeg ikke ønsker, at denne Sag skal blive forplumret og ødelagt, men at jeg ønsker af mit fulde Hjerte, at der skal komme noget ud af den. Det ærede Medlem udtalte, at det gjorde ham ondt for mig, fordi jeg ikke kunde gaa med til, at Arbejdsgiveren skulde have den udelukkende Pligt. Jeg vil lægge særlig Eftertryk paa den udelukkende Pligt, og saa vil jeg sige til det ærede Medlem, at jeg har aldrig sat nogen særlig Pris paa, at man nærede Medlidenskab over for min Person, og over for de Foll, jeg repræsenterer, er jeg ganske overbevist om, at jeg behøver ikke at frygte for deres Dom paa Grund af det Standpunkt, jeg har indtaget i denne Sag. Det er jeg

ganske overbevist om. Ganste vist har det ærede Medlem udtalt, at vi havde forelagt et Lovforslag, der vilde kunne faa umoralistisk Virkning, og jeg tog deraf Anledning til at sige, at Lovforslaget altsaa indirekte medførte en daarligere Moral mellem Arbejderne. Det ærede Medlem udtalte nemlig, at vort Forslag mangler det etiske Grundlag, men saa de ærede Herrers eget Forslag? Det indeholder jo noget lignende. Naar der nemlig i § 5, sidste Stykke, staar: „I Tilfælde, hvor der ikke findes nogen forsørgelsespligtig Arbejdsgiver, træder for Kjøbenhavn Magistraten og for det øvrige Land Kommunalbestyrelsens Formand i den Kommune, hvor Ulykken er indtruffen, i Stedet for Arbejdsgiveren“ — er det jo nokom godtgjort, at det offentlige overtager for en Del den Forsørgelse, som vi have ment i al Almindelighed at burde stille forrest, idet vi fremlagde vort Lovforslag. Jeg kan ikke tro, at det er det ærede Medlems Mening, at det kun er de storindustrielle Arbejderes Moral, der vilde kunne lide Skade, hvis vort Forslag vedtoges, medens derimod alle Arbejdere, der ikke falde ind under Massindustrien, vilde være tilstrækkelig moralske i Forvejen til at kunne modtage denne Hjælp af det offentlige. Det ærede Medlem maa sikkert give mig Ret i, at er der i det hele Tale om, at Arbejdernes Moral kan tage Skade ved, at det offentlige yder Hjælp, saa er denne Fare ogsaa til Stede i de Herrers eget Forslag. Saa talte det ærede Medlem til Slutningen om, at der manglede Logik i min Udtalelse, naar jeg vilde sige, at vi ikke havde fremkaldt en umoralistisk Virkning i Arbejderklassen ved at fremsætte vort Forslag. Det ærede Medlem mente ikke, at vi havde tilfiget noget umoralist, men at vort Lovforslag havde denne Virkning. Jeg mener nu, at, naar de Herrer have optaget i deres § 5, hvad jeg nylig paapegede, saa er der ikke Mening i denne Indvending fra det ærede Medlems Side, thi det viser sig, at dermed er tilfiget ganske det samme, som er tilfiget ved vort Lovforslag. Jeg kan derfor lade dette staa, som det er. Til Slutning vil jeg blot sige, at jeg har fremsat min Udtalelse, fordi jeg — jeg gentager det — ønsker, at der skal komme det mest mulige ud af denne Sag, som vil have en uhyre Virkning for Arbejderklassen, hvis den gennemføres i tilstrækkelig radikal Grad. Og jeg vil tilføje, at naar der har været Misforstaaelser og er blevet fremsat mange forskellige Meninger, og naar der har været ført en mange Dages Debat om Sagen, hvor Meningerne have haft Lejlighed til at krydse hverandre, saa ser jeg deri et lille Bevis paa,